

DE SET EN SET

EL LECTOR ESCRIU

Les cartes trameses a aquesta secció no han d'excedir els vuit-cents caràcters. El Punt es reserva el dret de publicar-les i resumir-les. És imprescindible que en l'original i en els correus electrònics s'hi facin constar el domicili, el telèfon i el número del DNI o passaport de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònims ni amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a cartes@elpunt.cat

Criteri

Martí Ayats

Un dels reptes més importants que afrontem cada dia, en l'àmbit individual i també com a membres d'una societat, és el d'alimentar, cuidar, orientar i protegir el nostre criteri sota els paràmetres de l'ètica. Fer-ho moltes vegades és converteix gairebé en una carrera d'obstacles. Hi ha molts factors que actuen com a inhibidors d'aquesta brúixola moral. Molts es veuen venir d'una hora lluny, altres són detectables, i alguns només ens adonem que ens han apartat de l'actuació correcta massa tard: amb dies, mesos, anys o una vida sencera de retard. Que els tallafocs de què disposem siguin més eficaços per evitar els seus estralls depèn de diver-

Hi ha molta fressa al nostre voltant, edulcorada, sí, però fressa; moltes distraccions amb recompenses immediates, canvis de direcció i de velocitat que ens desorienten

sos aspectes, però hi ha conceptes que són clau. Un parell són la selecció i l'assimilació de coneixements. Dit així sembla fàcil. Però passar a la pràctica és força més complicat. La ingent quantitat d'informació i la velocitat a la qual és mou compliquen molt trobar el menú adequat per enfortir la moralitat, i també dificulten trobar la pausa i el temps necessari per fer-ne una digestió profitosa. Sense aquesta base és difícil tenir una posició sòlida, ferma, no entregada al gregarisme davant les problemàtiques a les quals ens encara la vida. Perquè hi ha molta fressa al nostre voltant, edulcorada, sí, però fressa; moltes distraccions amb recompenses immediates, insolidàries; molts sotracos, incomptables canvis de direcció i de velocitat que ens desorienten. Davant d'això, si no volem regalar el nostre criteri a un postor que el manipuli, el millor antídote és recórrer a la coherència i la paciència, enteses com a ingredients d'una forja lenta però segura d'uns conceptes ètics.

Fumar a dalt de l'escenari

■ Primer, aclarir que no sóc fumador. Segon, m'encanta el teatre. Tercer, no em considero ximple, però hi ha coses que em costen molt d'entendre. Accepto que algú vulgui agafar protagonisme i amb ganes de tocar allò que no sona, posi una denuncia perquè uns actors fumen a dalt de l'escenari; no ho comparteixo, però ho accepto. El que no entenc és com aquest tipus de causes poden entrar en el sistema judicial, que a sobre diuen que està col·lapsat. Realment felicito la persona que ha fet la denúncia. Si en el temps que estem passant, amb una crisi econòmica de collons a sobre, la violència de gènere que va *in crescendo*, el nivell cultural dels estudiants que baixa en picat, els problemes amb la immigració, la crisi de valors ètics cada cop més acusada, etc., el gran problema per aquest paio/a és que uns actors fumin a dalt de l'escenari, em sembla fantàstic. De ximpler, però fantàstic! Ha pensat que també té l'opció de no anar a teatre? Ha pensat en la solidaritat amb l'altra gent que no volem retallar res del que ens expliquen la gent que actuen? Ha pensat que hi ha moltes altres coses molt més importants per gastar temps i intentar trobar-hi remei? Ha pensat que és més honest intentar construir, que no intentar destruir? S'ha dignat a pensar que si deixéssim de buscar tres peus al gat a coses absurdes potser tots plegats viuríem més tranquils? Penso que l'home, del qual diem que està un pas endavant dels animals perquè té la capacitat de pensar, fa servir aquest avantatge en contra seu. Els animals educats, quan hi ha alguna cosa que els molesta, simplement s'aparten; dels animals que reaccionen cridant en contra d'una cosa o mossegant en diem rabiosos, i creguin-me, aquests, no ser-

Maçanet-Massanes: via morta

■ Com a usuari habitual de Renfe-Adif entre Calella i Girona vull manifestar el meu absolut rebuig al tracte vergonyós que l'operadora dispensa als usuaris a l'enllaç de Maçanet-Massanes. Des de l'estiu passat, en diverses ocasions, igual que altres viatgers, he perdut l'últim enllaç del dia, en sentit invers, a les 21.30 h, a causa dels retards produïts en la línia de Mitjana Distància Portbou-Barcelona (per Granollers). Malgrat que sovint el retard ha estat inferior a cinc minuts, el tren de la costa (per Mataró) no ha esperat els viatgers, i Renfe-Adif no ha disposat cap sistema alternatiu per facilitar la connexió cap a Blanes i el Maresme. Se'ls ha deixat tirats a la seva sort i han hagut de recórrer a taxis costejats per cadascú o a altres solucions surrealistes. Aquest estat de les coses no és nou i s'ha agreujat amb la supressió absoluta del personal ferroviari de l'estació i, amb la negativa de Renfe-Adif de reconèixer Maçanet-Massanes com un enllaç oficial entre línies. La seva justificació és rocambolesca: els trens de l'interior són gestionats per Mitjana Distància i, els del litoral, per Rodalies de Barcelona. Així, en ple segle XXI i en l'era de l'alta velocitat s'ha recuperat el caduc model de gestió ferroviària del segle XIX, quan cada línia era explotada per una companyia diferent i no sabia (o no volia saber) què passava amb la del costat. Potser algú hauria d'informar el ministre Blanco d'aquest bany de realitat durant alguna de les seves visites fugisseres a Catalunya.

DAVID PAVÓN GAMERO. Pineda de Mar (Maresme)

veixen per res.

JORDI ANGELATS I MORATÓ
Banyoles (Pla de l'Estany)

A la planta 6a de la Clínica Girona

■ Volem donar gràcies a tota la planta sisena de la Clínica Girona. Tot va començar ara farà més d'un mes, quan el meu avi es va trencar el fèmur; a partir d'aquí tot el seu organisme es va desestabilitzar i des de la fractura fins al dia que es va morir va estar-hi un mes sencer. Va ser un procés llarg, dolorós, sobretot quan ens adonàvem que cada dia s'apagava una mica més. En tot aquest procés, no van mancar mai les paraules amables i respostes comprensives que ens donaven els tres metges que el van seguir: el Dr. Pallarés, el Dr. Vila i el Dr. Dal-

mau; els zeladors i totes les infermeres fins a en Josep, l'infermer, i la Mireia, que li feia rehabilitació. Cada cop que entraven a l'habitació ho feien amb un somriure a la cara, amb una salutació amable, un tracte personalitzat i fins i tot afectuosos que en moments tan durs va ser fonamental. Volem donar les gràcies a totes les persones que treballen en aquesta planta sense excepció. La grandesa de la seva professionalitat està en la humanitat que han demostrat i m'agrada valorar la seva feina públicament perquè després d'haver acabat la carrera de medicina i d'haver estat en diferents hospitals, he vist professionals de la sanitat que entraven a les habitacions amb poca cura, donant un tracte despersonalitzat al pacient i amb actituds altives. És

una feina com una altra, però tractem amb persones en moments complicats de les seves vides i és tan important fer un bon diagnòstic com tenir la capacitat d'empatitzar amb ells. Això comporta no perdre mai de vista el principal motiu de tot plegat: hi ha una persona per sobre de la seva malaltia. Es mereixen aquest agraïment perquè darrere el metge, l'infermer... també hi ha una persona que pot tenir un dia gris. Una abraçada, avi.

MÓNICA PÈLACH i NADAL
Girona

Prou abusos de Ryanair

■ El passat dilluns vaig agafar un avió de la companyia Ryanair cap a Londres. Al moment d'embarcar ens van fer passar a tots la maleta per un forat de mostra que tenen ells per veure si feia les mides permeses. Quan la hi vaig passar, malgrat que la meua maleta sí que feia les mides reglamentàries, com que anava una mica plena i no sortia i entrava fàcilment, em van dir que havia de facturar-la i pagar 35 euros, no et queda cap més remei, això o perds l'avió. Fins aquí, resignació i a passar-t'ho bé. Però quina va ser la sorpresa quan en el viatge de tornada, prèviament havíem fet la facturació *on-line*, no hi havia cap mena de control, l'avió anava molt ple, amb maletes que superaven de llarg les mides, i com que no hi cabíem et feien posar les bosses a terra i va haver-hi passatgers als quals els van fer portar les motxilles a sobre per fer-hi cabre les maletes. Crec que tots els que som víctimes d'aquests abusos hauríem de fer alguna cosa, i a sobre ara amenacen de marxar de Girona? Senyors de Ryanair, si tenen una política d'equipatge, equivocada o no, siguin conseqüents, no actueu de maneres diferents en funció de la pressa que tinguin.

IMMA ROIG LOSANTOS
Palafrugell (Baix Empordà)

EN SÍSIF

Jordi Soler

